

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 30. Kimovca 1846.

List 39.

Na Semiči.

Na Semiča tabri
V senci pod gabri
Zvedrujem se sam,
Okoli zvaline
Nekdajne grajšine
V mahu spoznam.

Kar slavče moj ptiček,
Iz nograda čriček
Začneta živó,
En veterček piha,
Me s cvetjem nadiha,
Nebeško ljubo.

Sercé se mi vname,
Ta kraj me prevzame
Drevén ostermim;
Ko spet se zavédam,
Okoli poglédam
Kaj tukaj sedim!

Umika se véja
Se sončik posméja:
Češ, to se t' godí!
Ta gora je mati
Zna streči zibati
In z' vinam dojí.

Ko čntaro vzamem
Napijat vstanem
Soseski okrog:
No! čujte domači,
Sosednji mejači
Pomozi vam Bog!

Gorenski snežniki,
Mi nekđaj redniki,
Tud vam naj veljá;
Povejte okoli
De kaplja najbolji
Je tukaj domá.

Po Semiški gori
Enako se zori
Kozarci blišé;
Naj čntara, verčik
Ogrevata serčik
Težave bežé.

Poženčan.

Nagovor na vse kmetiške gospodarje.

Od gospoda F. Pirca, sedajnega misijonarja v Ameriki.

Nar prvo prebivališče človekovo na zemlji je bil lep vert, pozemeljski raj (paradiž) imenovan, in njegov prvi živež je bilo žlahtno sadje. Berž pa, ko je naš prvi oče ta imenitni vert zavoljo greha zapustiti mogel, smo bili vsi obsojeni po božji zapovedi s potnim obrazom in velikim trudam zemljo obdelovati. Če hočmo tedej boljši sadje jesti, kakor nam ga od Bogá zarotena zemlja na ternjevih drobnicah in lesnikah rodi, moramo sadne drevesca žlahtniti in zboljševati. Ker pa že slehern pameten človek svojo dolžnost spoznati mora: zmiraj boljši biti in boljši storiti, so že nekđaj umni ljudje poskerbeli, de so iz daljnih toplih jutrovih dežel, drevesc žlahtniga plemena dobili, in si z njimi verte nasadili. Drugi so v borštih svojiga kraja divjakov nakopali, in jih pri svojim domu posadili, po tem jih pa s cepiči žlahtnejih dreves pocepili. Še drugi modrejši vertnárji pa so si iz raznih sadnih pešká drevesc zaredili, jih skerbnejši obdelovali, ali pa jih po cepljenji požlahtili in si nove plemena izredili; takó so sebi in svojim naslednikom živež neizrečeno zboljšali in zemljo dovčaj olepšali.

Že več, ko pred tavžent leti je žlahtno sadje iz Azije v Evropo prenešeno, in po Laškim, Francoskim in Nemškim obilno zarejeno bilo. Tudi po naši deželi se že marsikje dovelj žlahtniga, iz ptujih krajev pernešeniga sadja najde, tode se venderle še dosti krajev brez sadja vidi; še silno veliko puste zemlje ponepridnim leži, ktera bi zamogla ljudém lepiga sadja roditi, jim živež pomnožiti in prihodke zboljšati.

Modri in za kmetiški prid skerbni vladarji naše dezele se sicer z neutrudljivimi c. k. slovenskimi družbami vred vedno prizadevajo, sadjorejo po deželi bolj razširiti, in jo na veči stopnjo popolnosti povzdigniti; ali dokler vi, ljubi kmetje! ki nar veči del zemlje v lasti imate, velicih pridelkov, kakoršnih bi vam sadje prinesiti znalo, bolj ne spoznate